

[Bjørn Krogh.]

således at vi vil være i stand til at gennemføre en ordning, hvorefter Danmark, Island, Finland, Norge og Sverige i folkeregistermæssig henseende betragtes som et fællesområde; det vil sige, at folkeregisterlovens bestemmelser om flytning i henhold til reglerne i §§ 4-7 og 12 i den gældende lov kommer til anvendelse ved flytninger fra Danmark til et af de øvrige nordiske lande eller omvendt.

Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget og af ministerens fremsættelse, har emnet været behandlet i Nordisk Råd, og sagen kan forventes endeligt færdigbehandlet ved rådets 11. session.

Fra kommunernes side tror jeg man vil hilse denne ændring med tilfredshed, idet udstedelsen af flyttebeviser eller flytteattester, hvad man nu vil kalde dem, giver bedre kontrol ikke mindst med tilflytning. Man har, efter at pastvangen mellem de nordiske lande er ophørt, ikke haft nogen mulighed for at kontrollere rigtigheden af datoen for tilflytningen til landet, og denne har ikke mindst i Danmark betydning for skatteansættelsen, medens den ikke har den samme betydning i f. eks. Norge og Sverige, hvor man klarer dette problem bedre på grund af kildeskatten.

Jeg er klar over, at de endelige regler endnu ikke er udarbejdet, men tillader mig dog at spørge den højtærede indenrigsminister, om man har tænkt sig en lignende ordning som den her i landet gældende, hvorefter man foruden det til den flyttende udstedte flyttebevis samtidig sender en genpart deraf til den nye opholdskommune, benyttet også ved flytning imellem de nordiske lande. Hvis dette ikke bliver tilfældet, vil ordningen ikke helt få den virkning, som man måtte ønske.

Med disse bemærkninger skal jeg på mit partis vegne anbefale lovforslaget til hurtig gennemførelse i det høje ting.

Ejner Kristensen: Jeg kan ligesom den ærede ordfører for socialdemokratiet på

mit partis vegne give tilslutning til det foreliggende lovforslag.

I den højtærede indenrigsministers fremsættelse oplyses det, at der i året 1960 mellem Danmark og de øvrige nordiske lande er sket 18.000 til- og fraflytninger, som har været registreringspligtige. Det er et betragteligt antal personer, der således rejser fra ét nordisk land til et andet, og man kan vel tolke det som et glædeligt udslag af nordisk samarbejde og samvirke. Jeg finder det rimeligt, at man som en naturlig følge af dette betydelige antal bopælsændringer i de nordiske lande effektiviserer kontrollen med og registreringen af de personer, som rejser ud her fra landet eller kommer hertil fra det øvrige Norden. Det foreliggende lovforslag tager sigte herpå, idet man foreslår, at de nordiske lande skal være et fællesområde med hensyn til folkeregistrering og flytninger herefter registreres ved udveksling af flyttebeviser og flyttemeddelelser, måske betegnet ved andre navne, men altså som vi kender systemet fra vor folkeregisterlov.

Jeg tror, det er en praktisk og hensigtsmæssig ordning, som kan være administrationen til nytte som et led i udviklingen af det nordiske samarbejde, og jeg kan derfor som sagt anbefale lovforslaget til en velvillig behandling her i folketinget.

Jeg vil dog gerne benytte lejligheden til, da vi nu taler om ændringer i folkeregisterloven, at henlede den højtærede indenrigsministers opmærksomhed på et lille område inden for vort folkeregistersystem, som det måske var en overvejelse værd at ændre lidt på. Jeg tænker på flytningen af de unge mennesker, som rejser på skole særlig her ved novembertide, altså på landbrugsskole, højskoler, fagskoler o. s. v., og som for et kort tidsrum, vel normalt fra 5 til 9 måneder, tager ophold på disse.

Jeg ved, at fraflytningen af disse unge mennesker fra hjemstedskommunen til skolekommunen sker på noget uensartet måde. Nogle bliver flyttet på sædvanlig måde, med egentligt flyttebevis, og bliver så be-